

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 59Ek/917/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120313806
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Svetlana Novyvedláková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6120313806.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávnenej O. W. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX O. nad C. XXX, adresa na doručenie H. námestie 1, XXX XX A. proti povinnému Nemocnica Dr. Vojtecha Alexandra v Kežmarku, n.o., so sídlom Huncovská 1788/42, 060 01 Kežmarok, IČO 37 886 436, právne zastúpený JUDr. Dominika Árvaiová, advokátkou, Námestie SNP 74/28, 960 01 Zvolen, o vymoženie 9.042,95 eur s prísl. vedenej súdnym exekútorom JUDr. Michalom Brožinom, Exekútorský úrad Svidník, Stropkovská 633/3, 089 01 Svidník, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59Ek/917/2020 zo dňa 12.02.2021 takto

rozhodol:

I. M e n í I. výrok uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59Ek/917/2020 zo dňa 12.02.2021 tak, že exekúciu zastavuje v celom rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. a) a písm. d) Exekučného poriadku.

II. Z r u š u j e II. výrok uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59Ek/917/2020 zo dňa 12.02.2021.

odôvodnenie:

1. V právnej veci účastníkov tunajší súd uznesením sp. zn. 59Ek/917/2020 zo dňa 12.02.2021, ktoré vydal vyšší súdny úradník, I. výrokom návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol a II. výrokom rozhodol, že povinný nemá nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie podanom prostredníctvom právnej zástupkyne uviedol, že považuje exekúciu za nedôvodnú, nakoľko vymáhaná pohľadávka oprávnenej bola povinným riadne uhradená pred podaním návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie. V zmysle exekučného titulu bol povinný súdom zaviazaný zaplatiť oprávnenej náhradu mzdy v sume 46.830,30 eur brutto a úroky z omeškania 5 % ročne od 06.04.2017 do zaplattenia. Z výrokovej časti rozsudku teda explicitne vyplýva, že súdom priznaná náhrada mzdy oprávnenej je uvedená ako suma brutto. Povinný ako zamestnávateľ musel v súlade s rozsudkom a platnými právnymi predpismi zraziť zo súdom priznanej náhrady mzdy preddavok na daň z príjmu, preddavok na zdravotné poistenie a odviesť poistné na sociálne poistenie a zaplatiť oprávnenej čistú (netto) náhradu mzdy, ktorej výška po odpočítaní odvodov a preddavkov na daň vyšla v sume 30.602,43 eur. Povinný vyplatil oprávnenej čistú náhradu mzdy v sume 30.602,43 eur dňa 30.04.2020. Dňa 30.04.2020 povinný vyplatil oprávnenej aj úroky z omeškania vo výške 7.184,92 eur, ktoré povinný kapitalizoval tak, že ide o úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 46.830,30 eur od 06.04.2017 do 30.04.2020 (t. j. do dňa výplaty náhrady mzdy oprávnenej) = 7.184,92 eur. Skutočnosť, že rozsudkom priznané nároky oprávnenej (náhrada mzdy a úrok z omeškania) boli povinným dňa 30.04.2020 riadne uhradené, vyplývajú nielen z povinným predložených dôkazov, ale aj zo samotného návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie, ktorá podala návrh na vymoženie istiny vo výške 9.042,95 eur, čo je rozdiel medzi rozsudkom prisúdenou náhradou mzdy brutto a súčtom súm, ktoré oprávnená prijala na svoj účet od povinného. Ani exekútor, ktorý za

oprávnenú spísal návrh na vykonanie exekúcie, ani súd, ktorý na základe takého návrhu vydal poverenie, nezohľadnil skutočnosť, že rozsudkom priznaná náhrada mzdy oprávnenej je uvedená ako suma brutto. Exekúcia teda bola nesprávne nariadená, poverenie ani upovedomenie nemali byť za predpokladu bežnej obozretnosti konajúcich osôb vôbec vydané. Citujúc ust. § 61k ods. 1 písm. a), § 61k ods. 2, § 61k ods. 5, § 199a ods. 2, § 199c ods. 1, § 199c ods. 2, § 199d ods. 2, § 199e a § 199g Exekučného poriadku povinný s poukazom na vyššie uvedené navrhol exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku zastaviť. Povinný si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 341,58 eur.

3. Oprávnená vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie uviedla, že na základe súdneho rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom, bol povinný zaviazaný k povinnosti vyplatiť náhradu mzdy 46.830,30 eur brutto spolu s úrokmi z omeškania do slova a do písmena ako je v odôvodnení rozsudku. V čiastočnom rozsudku z 12.10.2018 bola táto suma súdnym uznesením určená a bola určená neplatnosť výpovede, to znamená, že zamestnávateľ (povinný) mal poskytnúť oprávnenej pracovné miesto a náhradu mzdy. V ďalšom súdnom sporení jej povinný navrhoval nenastúpenie do práce na síce menšiu náhradu mzdy, ale odmenu za to, keď nenastúpi aj po súdnom rozhodnutí o neplatnosti výpovede a 12.10.2018 a nijakým právnym spôsobom nenaplnil rozhodnutie súdu, napr. povinný poslal oprávnenej, že mala nastúpiť pred obdržaním rozhodnutia zo dňa 12.10.2018, po doručení rozhodnutia súdu povinný ďalej navrhol oprávnenej odmenu, ak nenastúpi, pritom oprávnená opakovane žiadala o termín stretnutia a nastúpenie do práce a po definitívnom rozhodnutí súdu zo dňa 25.02.2020 riaditeľ MUDr. Viktor Halíř oprávnenej navrhol stretnutie ohľadne práce o 3 mesiace, keďže oprávnená čakala, že môže do práce nastúpiť, avšak na osobnom stretnutí nepripustil možnosť práce ale len výpovede, čím vôbec nerešpektoval rozhodnutie súdu. Oprávnená samozrejme nemohla po rozhodnutí súdu svojvoľne vstúpiť na pôvodné pracovisko, t. j. na JIS interného oddelenia a dávať liečebné príkazy. Oprávnená mala tiež inštrukciu od svojho právnik z lekárskej komory Mgr. Zdenka Senešiho, že má po stretnutí s riaditeľom nastúpiť do práce. Teda od rozhodnutia zo dňa 12.10.2018 nenaplnil právny vzťah zamestnávateľa, neprihlásil oprávnenú ani do sociálnej poisťovne, čo si oprávnená nechala potvrdiť a povinný nemal záujem naplniť súdne rozhodnutie. Až po urgenciách zo strany oprávnenej sa s ňou povinný stretol a chcel rozviazať pracovný pomer, ktorý de facto neexistoval a on ako zamestnávateľ sa ani nepokúsil naplniť právnu podstatu rozhodnutia zo dňa 12.10.2018 a to tým, že oprávnenú neprihlásil do sociálnej poisťovne a ani neodoslal PN do poisťovne v období od 25.02.2020, v období korona-krízy. Povinný tiež oprávnenej neprispel finančne ako na zamestnanca korona-krízy, teda v čase, keď oprávnená mala byť zamestnancom povinného, ale vlastne sa choval ako keby oprávnená nebola, od sociálnej poisťovne dostávala 268,- eur na mesiac, z čoho mala žiť a čakať kedy ju zavolajú do práce. Ani jej nejako písomne neoznámil, že má v ďalšom priebehu od rozhodnutia 12.10.2018 do 25.02.2020 nastúpiť na nejaké pracovné miesto. Oprávnená samozrejme nemohla byť po svojich zdravotných problémoch, ktoré nadobudla v nemocnici Kežmarok 6 rokov bez práce. Pokiaľ oprávnená pracovala, riadne odvádzala dane a všetky poistenia a pokiaľ bola na PN, tak si plnila všetky poistenia a odvody ako počas PN, to znamená, že plnila za ňu zdravotná poisťovňa (zdravotné, nemocenské, starobné, invalidné - tieto odvody už raz odvieďla zo mzdy, ktorá jej bola vyplatená ako náhrada mzdy).

4. Povinný protiprávne stiahol zdravotné, nemocenské, starobné, invalidné poistenie, pretože tieto poistenia oprávnená v náhrade mzdy za uvedené roky zaplatila, tiež nemôže odvieť toto poistenie, pokiaľ bola oprávnená v uvedených rokoch, za ktoré jej bola vyplatená náhrada mzdy, neprihlásil ako nemocnica do sociálnej poisťovne, môže si to odvieť len papierovo a peniaze si ponechať na účtárni, čím sa môže nezákonne obohacovať, keďže sa jedná o čiastku 6.274,81 eur a podľa trestného zákona ide o trestný čin. Tiež za toto obdobie oprávnená odvádzal dane, ktoré boli odkontrolované daňovým úradom. Okrem toho povinný jej neposkytol žiadny dokument o odvedení dane, čiže v daňovom priznaní, ktoré bude oprávnená v roku 2021 priznávať za rok 2020, má len prijať čiastku na účte 30.000,- eur + 7.181,80 eur, takže z týchto peňazí bude musieť, keďže nie je zamestnancom nemocnice Kežmarok, tak preto prosí o vyplatenie čiastky brutto skutočne ako brutto ako je uvedené v súdnom rozhodnutí a teda podľa výpočtu exekútora. V opačnom prípade podáva trestné oznámenie za myslený podvod a špekulatívne vyplatenie čiastky 30.000 + 7.000, čo činí sumu 37.000,- čo je čiastka zhruba bez dane, ale zároveň aj cca 7.000,- ako úrok z omeškania. A zároveň bez akéhokoľvek písomného oznámenia o zrážkach do začatia exekučného súdu, tiež oprávnená považuje čiastku, o ktorú sa jedná za trestný čin, ktorý štatutárny orgán ako je nemocnica Kežmarok by mala niest' trestnoprávne narušenie osobnej slobody a neustále narušovanie reputácie, čím sa nemocnica v Kežmarku dopúšťa trestnoprávnej činnosti. Už trestnoprávnej činnosti sa dopustila nerešpektovaním súdneho rozhodnutia o poskytnutí pracovného miesta oprávnenej, na ktoré mala právny nárok.

5. Následne vyšší súdny úradník konštatoval, že exekučné konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína sa výlučne na návrh, na ktorý je procesne legitimovaný oprávnený v prípade, ak povinný dobrovoľne nesplnil povinnosť vyplývajúcu mu z exekučného titulu. Aj keď exekučné konanie je konaním, ktoré sa začína len na základe návrhu a teda ide o konanie návrhové, v štádiu rozhodovania súdu o udelení poverenia na vykonanie exekúcie alebo vydania rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie sa prejavuje zásada oficiality. Súd v tejto fáze konania zameriava svoju činnosť na skúmanie, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky zákonom požadované náležitosti ustanovené Exekučným poriadkom. V predmetnom konaní po preskúmaní návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie súd nezistil dôvody vedúce k odmietnutiu návrhu, resp. jeho zamietnutiu v čoho dôsledku vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Oprávnená podala návrh na vykonanie exekúcie, prostredníctvom ktorého sa domáhala od povinného vymožená istiny v sume 9.042,95 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 46.830,30 eur od 06.04.2017 do 30.04.2020, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.042,95 eur od 01.05.2020 do zaplatenia. Exekučný titul uložil žalovanej (povinný v tomto konaní) povinnosť zaplatiť žalobkyni (oprávnenej v tomto konaní) náhradu mzdy v sume 46.830,30 eur brutto spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 06.04.2017 do zaplatenia.

6. Nevyhnutnou podmienkou vedenia exekučného konania je skutočnosť, že exekučný titul, ktorý je podkladom na vykonanie exekúcie, je spôsobilým exekučným titulom počas celého exekučného konania. Ide o také rozhodnutie, ktoré priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok. Predpokladom spôsobilosti súdneho rozhodnutia byť exekučným titulom je jeho právoplatnosť a vykonateľnosť. Inak povedané na to, aby rozhodnutie bolo exekučným titulom, musí disponovať vlastnosťou vykonateľnosti, a teda takou vlastnosťou, ktorá umožňuje nútené splnenie tej povinnosti, ktorá bola rozhodnutím uložená, a to proti vôli povinného subjektu realizovať povinnosť obsiahnutú vo výroku rozhodnutia, ak táto nebola splnená dobrovoľne. Vynútenie si povinnosti uloženej exekučným titulom sa realizuje prostredníctvom súdneho exekútora ako osoby určenej a splnomocnenej štátom na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Vykonateľnosť ako nevyhnutná vlastnosť exekučného titulu tvoria dve zložky. Formálna vykonateľnosť predstavuje jednak splnenie obsahových náležitostí určených procesnými predpismi, na základe ktorých došlo k vydaniu exekučného titulu a jednak splnenie predpokladov vykonateľnosti po jeho vydaní. Ide predovšetkým o tie skutočnosti, či rozhodnutie bolo riadne doručené, či uplynula lehota na plnenie, či bol podaný opravný prostriedok alebo to, či o opravnom prostriedku bolo rozhodnuté. Formálna vykonateľnosť sa potom prejavuje ako existencia doložky vykonateľnosti a teda exekučný titul sa opatrí doložkou vykonateľnosti za predpokladu, že márne uplynula tzv. paričná lehota, čiže lehota na dobrovoľné splnenie uloženej povinnosti. Materiálna stránka vykonateľnosti predstavuje súhrn takých obsahových náležitostí, ktoré umožňujú jednoznačné a bezproblémové identifikovanie subjektov a rozsahu judikovanej povinnosti. Ak sú tieto požiadavky formálnej a materiálnej stránky vykonateľnosti splnené, ich následkom je existencia exekučného titulu, ktorý presne stanovuje práva a povinnosti jednotlivých subjektov (účastníkov exekučného konania) tak, aby bolo zrejmé, čo sa má nútene uskutočniť. Exekučný poriadok umožňuje povinnému uplatniť procesnú obranu, a to vo forme podania návrhu na zastavenie exekúcie, ktorého účelom je zastavenie exekúcie z dôvodov taxatívne ustanovených v zákone. Prostredníctvom tohto procesného inštitútu má povinný možnosť namietat' všetky skutočnosti dôvodiacie zastavenie exekúcie, pritom ide najmä o tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a ktoré sú povinnému známe ku dňu podania návrhu na zastavenie exekúcie. Dôkazné bremeno spočívajúce vo všeobecnej povinnosti každého účastníka konania preukázať bez akýchkoľvek pochybností pravdivosť svojich tvrdení, teda v predmetnom konaní existenciu takej skutočnosti, ktorej možno podľa ustanovení hmotného práva prisúdiť právne účinky spôsobujúce zánik oprávneným vymáhaného nároku, resp. iného dôvodu zastavenia exekúcie, zaťažuje v exekučnom konaní účastníka konania v procesnom postavení povinného. Výrok súdneho rozhodnutia musí jasne a zrozumiteľne stanoviť rozsah a spôsob plnenia a teda musí byť formulovaný tak, aby nevzbudzoval žiadne pochybnosti o tom, aké sú práva a povinnosti účastníkov z neho vyplývajúce. Právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu je záväzné, nezmeniteľné a vynútiteľné, pričom platí, že exekučný súd nie je oprávnený skúmať jeho vecnú správnosť a takéto rozhodnutie nie je možné v rámci exekučného konania meniť a ani ho zrušiť, keďže touto právomocou disponujú len súdy, ktoré rozhodujú o opravných, t. j. riadnych alebo mimoriadnych prostriedkoch proti nemu. Prieskumná právomoc súdnych rozhodnutí exekučným súdom sa obmedzuje len na to, či exekučný titul vydal orgán na to oprávnený, či sú splnené podmienky formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, či sú účastníci exekučného konania nositeľmi vymáhaných práv a povinností, t. j. či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule, prípadne či došlo

k prevodu alebo prechodu práva, resp. povinnosti vyplývajúcej z exekučného titulu a či sú splnené všeobecné podmienky konania. To platí aj v prípade podania návrhu povinného na zastavenie exekúcie, keď skutočnosť dôvodiaca zastavenie exekúcie musí nastať v čase až po vzniku exekučného titulu, čo znamená, že dôvodom podania návrhu na zastavenie exekúcie môže byť existencia tých skutočností, ktoré nastali až po jeho vzniku. Ak by existovali pred vznikom exekučného titulu, nie je možné ich uplatniť v exekučnom konaní, pretože ich relevancia sa skončila vydaním vykonávaného rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Z dôvodu, že v rámci exekučného konania je predmetom rozhodovania nútené uskutočnenie výkonu príslušného vykonateľného rozhodnutia, v tejto fáze konania preto nie je priestor na rozhodovanie o skutočnostiach, o ktorých sa rozhoduje v pôvodnom konaní. Vykonateľnosti súdneho rozhodnutia predchádza (s výnimkou predbežne vykonateľných rozhodnutí) jeho ďalšia vlastnosť, ktorou je právoplatnosť a ktorá spočíva v nezmeniteľnosti a záväznosti súdneho rozhodnutia, t. j. zo stránky formálnej a materiálnej. Ak rozhodnutie nemožno napadnúť riadnym opravným prostriedkom, nadobúda formálnu právoplatnosť. Materiálna stránka právoplatnosti spočíva v jeho záväznosti a teda z procesnoprávneho hľadiska je rozhodnutie záväzné pre každého, t. j. tak pre účastníkov konania, ako aj pre súdy či iné štátne orgány. Inak povedané právoplatné rozhodnutie zaväzuje nielen súd samotný, ale aj účastníkov konania, všetky orgány a v rámci exekučného konania aj samotného súdneho exekútora. Ide o vyjadrenie povinnosti dôsledne rešpektovať autoritatívny prejav vôle súdu, ktorý je premietnutý do výroku súdneho rozhodnutia.

7. Vzhľadom na skutočnosť, že v predmetnom konaní bol povinný zaviazaný k povinnosti zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy, avšak súd povinnému výslovne neuložil povinnosť zraziť na úkor priznanej sumy preddavok na daň, prípadne realizovať iné odvodové povinnosti, ktoré mu zákon ako zamestnávateľovi ukladá, súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a zo skutočnosti, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie neuviedol žiadne skutočnosti odôvodňujúce právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol. Nakoľko súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol ako nedôvodný, čím povinný nemal ani čiastočný úspech vo veci, súd o náhrade trov rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že povinný nemá nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

8. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil citujúc ust. § 48 ods. 1, § 48 ods. 2, § 61k ods. 1, § 61k ods. 2, § 61k ods. 5, § 61l ods. 3 prvá veta, § 61l ods. 4, § 199a ods. 2 a § 200 Exekučného poriadku a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

9. Proti tomuto uzneseniu podal povinný prostredníctvom právnej zástupkyne v zákonnej lehote sťažnosť z dôvodu, že uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V odôvodnení sťažnosti poukazujúc na body 20 a 21 uznesenia uviedol, že takáto interpretačná iracionalita je z akéhokoľvek uhla na základe akýchkoľvek argumentov neobhájiteľná. Hrubá mzda (brutto mzda) je mzda pred zdanením a odpočítaním povinných odvodov do Sociálnej poisťovne a do príslušnej zdravotnej poisťovne. Zrazením odvodov a preddavku na daň sa z hrubej mzdy stane čistá mzda (netto mzda), ktorá je zamestnancovi vyplatená na účet. Ak k hrubej mzde pripočítame všetko, čo za zamestnanca ešte navyše odvádza aj zamestnávateľ, dostaneme tzv. superhrubú mzdu, ktorá potom predstavuje všetky mzdové náklady zamestnávateľa na konkrétneho zamestnanca. Rozdiel medzi hrubou a čistou mzdou je dobre ilustrovaný na minimálnej mzde. Jej výška je určená zákonom a tiež je uvedená brutto. Minimálna mzda na r. 2021 bola stanovená na 623,- eur, čo však neznamená, že ak sa niekto zamestná za minimálnu mzdu, každý mesiac dostane na účet presne 623,- eur. Ide totiž o minimálnu hrubú mzdu, od ktorej musí zamestnávateľ odpočítať odvody a dane, príp. iné zrážky zo mzdy. Používanie vyjadrenia mzdy ako brutto mzdy má svoj význam z toho hľadiska, že celkové daňovo-odvodové zaťaženie a zrážky zo mzdy konkrétnych zamestnancov môžu byť individuálne. Pojem hrubá mzda (náhrada mzdy) sa na Slovensku považuje za notoriu, nakoľko sa používa v textoch rozhodnutí súdov či správnych orgánov (viď citované rozhodnutia súdov).

10. Z gramatického výkladu slovného spojenia „náhrada mzdy“ je zrejmé, že náhrada mzdy nahrádza mzdu. Ak by povinná (správne malo byť uvedené oprávnená) v rozhodnom období riadne vykonávala prácu pre povinného, z jej hrubej mzdy by zamestnávateľ pravidelne zrážal preddavok na daň z príjmu

a realizoval by odvodové povinnosti. Skutočnosť, že z brutto mzdy (t. j. aj z brutto náhrady mzdy) sa platia dane a odvody, vyplýva zo všeobecne záväzných právnych predpisov. Priamo v exekučnom titule sa v bode 4 uvádza, že súdom priznaná náhrada mzdy je kompenzáciou za obdobie 24 mesiacov od 01.04.2015 do 31.03.2017 a v bode 13 predposledná veta sa uvádza: „V danom prípade si žalobkyňa (oprávnená) vychádzajúc z brutto zárobku žalobkyne uplatnila nárok na náhradu mzdy za 24 mesiacov.“ Ak by sme pripustili názor súdu vyjadrený v uznesení, v praxi by to znamenalo, že zamestnanec, ktorý 2 roky riadne chodí do práce, zo svojej mzdy zaplatí dane a odvody, zatiaľ čo zamestnanec, ktorý 2 roky nepracuje, nezaplatí na daniach a odvodoch nič. Takáto situácia by bola absurdná, nespravodlivá a právne neobhájiteľná. V tejto súvislosti povinný poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 20CoPr/1/2019 a rozhodnutia Krajského súdu Bratislava sp. zn. 6Co/57/2011 a sp. zn. 6Co/109/2012. K formulácii výroku rozhodnutia o náhrade mzdy po citovaní poslednej vety bodu 20 odôvodnenia povinný poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Košice sp. zn. 4CoPr/2/2018 (bod 9), rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp. zn. 23CoPr/1/2020 (bod 26) a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 63/2019 zo dňa 29.10.2019 (bod 25). Z uvedeného vyplýva, že súdy vo výrokoch svojich rozhodnutí neukladajú žalovaným zamestnávateľom povinnosť zraziť z priznanej brutto náhrady mzdy preddavok na daň z príjmu a vykonať všetky zákonné odvody, nakoľko táto povinnosť zamestnávateľa vyplýva zo všeobecne záväzných právnych predpisov a nie je potrebné, aby o tom súd osobitne rozhodol.

11. V tejto súvislosti je potrebné poukázať i na tú skutočnosť, že odo dňa, kedy zamestnávateľ neplatne skončil pracovný pomer so zamestnancom, do dňa nadobudnutia právoplatnosti súdneho rozhodnutia určujúceho neplatnosť skončenia pracovného pomeru a výšku náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru (ďalej len „súdne rozhodnutie“) prejde v praxi niekoľko mesiacov a daný zamestnanec už u zamestnávateľa dávno nepracuje. Zamestnávateľovi na základe právoplatného súdneho rozhodnutia vzniká povinnosť vyplatiť zamestnancovi náhradu mzdy a z tejto sumy zabezpečiť odvodové povinnosti podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, keď súdnym rozhodnutím priznaná náhrada mzdy je vymeriavacím základom na platenie poistného na sociálne poistenie zamestnanca; odvodové povinnosti podľa zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení, keď vyplatená náhrada mzdy neplatne skončeného pracovného pomeru je zdaniteľný príjem, ktorý je vymeriavacím základom zamestnanca na účely platenia preddavku na poistné na zdravotné poistenie; daňové povinnosti podľa zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov. Náhrada mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru je príjmom zo závislej činnosti. Preddavok na daň sa zrazí pri výplate alebo pri poukázaní alebo pripísaní zdaniteľnej mzdy zamestnancovi k dobru bez ohľadu na to, za ktoré obdobie sa táto zdaniteľná mzda vypláca. Podstatný je deň výplaty, poukázania alebo pripísania náhrady mzdy bývalému zamestnancovi k dobru, nie obdobie, za ktoré sa vypláca. Ak by platila logika súdu, vyplatením oprávnenej súdom priznanej brutto náhrady mzdy, by povinný ako zamestnávateľ porušil všetky uvedené zákony. Ak by povinný postupoval tak, ako to naznačuje súd a vyplatil by oprávnenej celú súdom priznanú náhradu mzdy, ktorá bola priznaná brutto, logicky by mala oprávnená titulom bezdôvodného obohatenia vrátiť povinnému sumu, ktorú bol tento ako zamestnávateľ povinný zraziť. Oprávnená si musí byť vedomá toho, že v zamestnaní nedostane na výplatu mzdu uvedenú v pracovnej zmluve

12. Pokiaľ súd tvrdí, že povinný nepreukázal zánik vymáhaného nároku, uvedené nie je pravdou, nakoľko povinný predložil všetky listinné dôkazy, ktoré preukazovali pravdivosť jeho tvrdení o zániku vymáhaného nároku po vydaní exekučného titulu. Povinný postupoval pri vyplatení náhrady mzdy brutto rovnako ako pri vyplatení brutto mzdy a v súlade s právnymi predpismi, t. j. vyplatil oprávnenej čistú náhradu mzdy po vykonaní všetkých právnymi predpismi stanovených odvodových povinností. Právna úprava je v tomto smere jasná a neumožňuje iný výklad, preto z pohľadu povinného nebolo čo preukazovať. Odvodové povinnosti zamestnávateľa vyplývajú zo všeobecne záväzných predpisov, ktoré má exekučný súd poznať. Pre úplnosť a vylúčenie pochybností zasielajú súdu dôkazy preukazujúce pravdivosť tvrdení povinného uvedených v sťažnosti, a to mzdový list oprávnenej (01.2020 - 12.2020), výkaz poistného a príspevkov zo dňa 26.05.2020, mesačný výkaz platiteľa (zamestnávateľa) VŠZP, výpis z účtu povinného zo dňa 30.04.2020 (úhrada náhrady mzdy netto a úrokov z omeškania), výpis z účtu povinného zo dňa 27.05.2020 (úhrada všetkých zákonných odvodových povinností) a potvrdenie o zdaniteľných príjmoch FO zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie 2020.

13. Poukazujúc na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 a sp. zn. III. ÚS 119/03 povinný v sťažnosti ďalej uviedol, že právna teória uvádza, že je nevyhnutnou podmienkou preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia, aby súd vysvetlil každú jednotlivú úvahu jasným spôsobom. Nedostatočné zdôvodnenie rozhodnutia je podľa Ústavného súdu SR prejavom arbitrárnosti (svojvôle)

v rozhodovaní súdu. Odôvodneniu súdu chýba presvedčivosť vyúsťujúca do jeho nepreskúmateľnosti. Súd nevykonával subsumpciu skutkového stavu pod hypotézu právnej normy a z odôvodnenia nie je zrejmé ako hmotnoprávne uchopil vec. Povinnosť súdu vyrovnať sa s argumentami a návrhmi účastníkov je pritom jednou z najdôležitejších súčastí základného práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právne predpisy upravujúce daňové a odvodové povinnosti zamestnávateľa sú normami verejného práva, ktoré sú charakteristické ich kogentnosťou, t. j. zamestnávateľ sa nemôže bez právnych následkov rozhodnúť nesplniť tieto povinnosti. Vykonanie odvodov z hrubej náhrady nie je vecou dohody strán či svojvôle zamestnávateľa, ale zákonnou povinnosťou zamestnávateľa. Uznesenie je preto podľa povinného výsledkom svojvôle súdu, ignorovaním notoricky známych predpisov a konštantnej judikatúry, čo je v rozpore s právom na spravodlivý súdny proces.

14. Na záver sťažnosti povinný uviedol, výrok exekučného titulu je jednoznačne formulovaný, keďže sa vo výroku rozhodnutia výslovne uvádza, že náhrada mzdy je priznaná brutto, nevzbudzuje takto zadefinovaná suma pochybnosti o tom, aké práva a povinnosti z toho vyplývajú stranám sporu. V tejto súvislosti povinný poukazuje na bod 20 odôvodnenia. Z uvedených argumentov povinného, ktoré podložil právnymi predpismi a judikatúrou, vyplýva jednoznačný záver o tom, že hrubá mzda (brutto mzda) je mzda pred zdanením a odpočítaním povinných odvodov; rovnaké pravidlo platí pre hrubú náhradu mzdy (brutto náhradu mzdy), od ktorej musí zamestnávateľ odpočítať odvody a dane; oba pojmy sú notorietou, ktorú nie je potrebné dokazovať; uvedené pravidlá vyplývajú zo všeobecne záväzných právnych predpisov SR, ktoré je zamestnávateľ povinný poznať a rešpektovať a teda sa povinnosť zamestnávateľa vykonať všetky zrážky a odvody nadbytočne neuvádza vo výroku exekučného titulu; všeobecná znalosť a aplikovateľnosť všetkých uvedených povinností zamestnávateľa je podložená aj konštantnou judikatúrou; súd je povinný poznať a správne aplikovať všeobecne záväzné právne predpisy a konštantnú judikatúru; ak súd nepozná význam pojmu brutto náhrada mzdy a obsah povinností zamestnávateľa z toho vyplývajúcich, je takto vydané uznesenie hrubým porušením ústavného princípu „iura novit curia“; povinný správne a v súlade s právnymi predpismi vyplatil na účet oprávnenej na podklade exekučného titulu netto náhradu mzdy a úroky z omeškania za dobu omeškania, čím došlo k zániku celej exekučným titulom priznanej pohľadávky oprávnenej splnením, a to ešte pred začatím exekučného konania; povinný súdu riadnym spôsobom preukázal zánik vymáhanej pohľadávky splnením bezo zvyšku ešte pred začatím exekučného konania a exekúcia v neprospech povinného nemala byť nariadená. Navrhujú preto nadriadenému orgánu, aby uznesenie zmenil tak, že exekúciu zastavuje a povinnému priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

15. Oprávnená vo vyjadrení k sťažnosti povinného uviedla, že dokumenty uvádzané povinným nie sú predmetom exekúcie a bolo ich treba predložiť v súdnom konaní. Daná vec prešla riadnym súdnym konaním s právoplatným rozsudkom, v ktorom jej v právnej lehote nedošlo k riadnemu vyplateniu súdom určenej sumy (ani skutkovo, ani právnym písomným podkladom) a následne v exekučnom konaní bolo určené doplatenie sumy, ktorá jej právoplatne patrí. Zo súdneho spisu vyplýva, že náhrada mzdy bola za roky 2015-2017 (viď rozsudok), kedy aj zo záznamov sociálnej poisťovne nebola podlžnosť z vyplácania sociálneho, zdravotného a daňového za dané obdobie (časť platila aj ona ako samoplatca). Do ukončenia súdneho sporu nebola zahlásená povinným v sociálnej poisťovni (ako je aj záznam v pobočke Poprad), keď nevznikla povinnosť „de jure, de facto“ odvádzať odvody do sociálnej poisťovne. Za tieto roky bola odvedená aj daň z príjmov a nie je právna úprava, ktorá umožňuje si túto daň započítať za zdaňovacie obdobie roku 2020.

16. Podľa § 200 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

17. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

18. Podľa § 239 ods. 1 a 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

19. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

20. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

21. Podľa § 250 ods. 2 CSP ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

22. Podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku a podľa písm. d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

23. Podľa § 77 ods. 1 Zákonníka práce ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

24. Podľa § 131 ods. 1 Zákonníka práce zo mzdy zamestnanca zamestnávateľ prednostne vykoná zrážky poisťného na sociálne poistenie, preddavkov poisťného na verejné zdravotné poistenie, nedoplatku z ročného zúčtovania preddavkov na verejné zdravotné poistenie, príspevku na doplnkové dôchodkové sporenie, ktoré platí zamestnanec podľa osobitného predpisu, zrážky preddavku na daň alebo dane, nedoplatku preddavku na daň, daňového nedoplatku, nedoplatku, ktorý vznikol zavinením daňovníka na preddavku na daň a na dani vrátane príslušenstva a nedoplatku z ročného zúčtovania preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti.

25. Podľa § 134 ods. 1 Zákonníka práce priemerný zárobok na pracovnoprávne účely (ďalej len "priemerný zárobok") zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Doba práce nadčas, za ktorú bola dosiahnutá mzda za prácu nadčas zúčtovaná podľa § 121 ods. 4 poslednej vety, sa započítava do obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období, v ktorom bola dosiahnutá mzda za prácu nadčas zúčtovaná. Do zúčtovanej mzdy podľa prvej vety sa nezahŕňa mzda za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti na pracovisku (§ 96 ods. 3) a do obdobia odpracovaného zamestnancom sa nezahŕňa čas neaktívnej časti pracovnej pohotovosti na pracovisku.

26. Podľa § 139a zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov ak súd rozhodol o neplatnosti skončenia právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi, vymeriavací základ za každý kalendárny mesiac neplatne skončeného právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi je časť príjmu plynúceho z neplatne skončeného právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi pripadajúca na každý taký kalendárny mesiac; § 138 ods. 1, 6, 8 až 12 a 17 platí rovnako.

27. Podľa § 13 ods. 17 zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení zákona č. 718/2004 Z. z.) v znení neskorších predpisov ak súd rozhodol o nároku na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru (ďalej len "náhrada mzdy") zamestnanca k zamestnávateľovi, zamestnávateľ vo výkaze podľa § 20 ods. 1 uvedie zamestnanca za obdobie neplatného skončenia pracovného pomeru; ustanovenia o minimálnej výške preddavku sa nepoužijú. Náhrada mzdy je vymeriavacím základom zamestnanca v kalendárnom mesiaci, v ktorom bola zúčtovaná. Na ročné zúčtovanie poisťného z náhrady mzdy ustanovenia o ročnom zúčtovaní poisťného platia rovnako. V prípade mimosúdneho vyrovnania sporu sa postupuje rovnako.

28. Podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov príjmami zo závislej činnosti sú príjmy zo súčasného alebo z predchádzajúceho pracovnoprávneho

vzťahu, služobného pomeru, štátnozamestnaneckého pomeru alebo členského pomeru, alebo z obdobného vzťahu, v ktorom je daňovník pri výkone práce pre platiteľa príjmu povinný dodržiavať pokyny alebo príkazy platiteľa príjmu a podiel na zisku (dividenda) vyplatený obchodnou spoločnosťou alebo družstvom zamestnancovi bez účasti na základnom imaní tejto spoločnosti alebo družstva,

29. Podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, vyberie preddavok na daň zo zdaniteľnej mzdy s výnimkou uvedenou v odseku 8. Zdaniteľnou mzdou je úhrn zdaniteľných príjmov zo závislej činnosti zúčtovaných a vyplatených zamestnancovi za kalendárny mesiac alebo zdaňovacie obdobie, znížený o sumy zrazené na poisťné a príspevky, ktoré je povinný platiť zamestnanec.

30. Podľa § 35 ods. 3 prvá a druhá veta zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov preddavok na daň sa zrazí pri výplate alebo pri poukázaní, alebo pri pripísaní zdaniteľnej mzdy zamestnancovi k dobru bez ohľadu na to, za ktoré obdobie sa táto zdaniteľná mzda vypláca. Ak zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, vykonáva vyúčtovanie príjmov zo závislej činnosti mesačne, zrazí preddavok na daň pri vyúčtovaní zdaniteľnej mzdy za uplynulý kalendárny mesiac.

31. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a dospel k záveru, že sťažnosť povinného je dôvodná. Súd konštatuje, že vyšší súdny úradník správne zistil procesný stav exekučného konania v čase posudzovania návrhu povinného na zastavenie exekúcie, avšak jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových (procesných) zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových (procesných) záverov vyvodil nesprávne právne závery. V danom prípade vyšší súdny úradník skutkové zistenia nepodradil pod správne právne predpisy, v dôsledku čoho vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach oprávnenej a povinného.

32. V prejednávanej veci nie je sporné, že nárok oprávnenej priznaný právoplatným a vykonateľným exekučným titulom rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 4Cpr/3/2014 zo dňa 25.02.2020 sa týka peňažného plnenia titulom náhrady mzdy v dôsledku neplateného skončenia pracovného pomeru zo strany povinného. Spornou medzi účastníkmi je otázka, či povinný bol povinný vyplatiť oprávnenej celú priznanú sumu alebo bolo jeho povinnosťou vykonať zrážky dane zo mzdy a príslušných odvodov a až takto poníženú sumu vyplatiť oprávnenej.

33. Pokiaľ ide o teoretické východiská v prvom rade chce exekučný súd uviesť, že v prípade náhrady mzdy sa nejedná o ekvivalent mzdy, ktorú zamestnanec nemohol zarábať v dôsledku toho, že mu zamestnávateľ znemožnil konať prácu, ku ktorej sa zaviazal pracovnou zmluvou, ale má povahu satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne pristúpil k zrušeniu pracovného pomeru. Náhrada mzdy plynúca z neplatného skončenia pracovného pomeru má teda pre zamestnanca kompenzačný a satisfakčný charakter, pretože mu nahrádza mzdu za obdobie, počas ktorého nemohol pre zamestnávateľa vykonávať prácu z dôvodu, že s ním zamestnávateľ neplatne skončil pracovný pomer. Zároveň však okrem uvedených funkcií patrí náhrada mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru medzi príjmy, ktoré sa považujú za vymeriavací základ na sociálne poistenie, zdravotné poistenie a na platenie preddavku na daň z príjmov podľa osobitných vyššie citovaných všeobecne záväzných právnych predpisov.

34. Ďalej je potrebné uviesť, že v súlade s ustálenou súdnou praxou sa pri priznávaní náhrady mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru vychádza z priemerného zárobku zamestnanca zisteného z hrubej mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období, teda sa priznáva sumu brutto, keď ani § 79 ods. 1 Zákonníka práce neustanovuje, že pri náhrade mzdy sa vychádza z priemerného mesačného čistého zárobku. Uvedené potvrdzuje aj exekučný titul rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 4Cpr/3/2014 zo dňa 25.02.2020, ktorý výslovne vo výroku uvádza, že „Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy v sume 46.830,30 eur brutto spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 6.4.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“ a ďalej aj v

bodoch 2, 4 a 13 odôvodnenia sa uvádza, že sa jedná o náhradu mzdy brutto. Je úlohou zamestnávateľa v zmysle osobitných právnych predpisov uvedené vyššie vykonať povinné zrážky na poistnom a na preddavku na daň až po tom, ako súd právoplatne rozhodne o neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Preto ak súd základného konania oprávnenému exekučným titulom priznal náhradu mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru bez odrátania povinných zrážok na poistnom a na preddavku na daň z príjmu, má povinný ako zamestnávateľ povinnosť vykonať zákonné zrážky podľa zákona o sociálnom poistení, zákona o zdravotnom poistení a zákona o dani z príjmov. Inými slovami povedané vyššie uvedené osobitné všeobecne záväzné právne predpisy zaväzujú povinného ako zamestnávateľa, aby v prípade vyplatenia náhrady mzdy (brutto) z právoplatného a vykonateľného exekučného titulu vychádzal z týchto predpisov a vykonal povinné zrážky zamestnancovi na poistné a preddavok na daň z príjmu a až potom vyplatil čistú náhradu mzdy oprávnenému.

35. Premietnutím uvedeného na danú vec musí exekučný súd skonštatovať, že povinný postupoval v zmysle citovaných všeobecne záväzných právnych predpisov. Z povinným predloženej výplatnej pásky oprávnenej za obdobie 04/2020 mal súd preukázané, že zamestnávateľ (povinný) zúčtoval odvody zamestnanca (oprávnenej) z jej hrubej náhrady mzdy priznanej exekučným titulom, t. j. zo sumy 46.830,30 eur na zdravotné poistenie vo výške 1.873,21 eur, nemocenské poistenie vo výške 655,44 eur, starobné poistenie vo výške 1.873,20 eur, invalidné poistenie vo výške 1.404,72 eur, poistenie v nezamestnanosti vo výške 468,24 eur a preddavkovú daň z príjmu vo výške 9.953,06 eur, t. j. celkovo zrazená suma 16.227,87 eur a vyčíslil čistú náhradu mzdy vo výške 30.602,43 eur. Zároveň z ďalšieho dôkazu predloženého povinným výpisu z účtu povinného vyplýva a oprávnená to ani nepoprela, že túto sumu 30.602,43 eur poukázal dňa 30.04.2020 na účet oprávnenej spolu so sumou 7.184,92 eur, ktorá predstavuje priznané úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 46.830,30 eur od 06.04.2017 do 30.04.2020 (deň výplaty náhrady mzdy oprávnenej). Pokiaľ oprávnená namieta, že povinný jej mal vyplatiť náhradu mzdy v sume 46.830,30 eur brutto spolu s úrokmi presne do slova a do písmena, súd nepopiera, že ak zo samotného exekučného titulu vyplýva, že oprávnenému bol priznaný nárok titulom náhrady mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru brutto, tak ako v posudzovanom prípade, je oprávnený v prípade, ak si povinný nesplní povinnosť mu uloženú výkonom rozhodnutia, oprávnený požadovať od povinného v exekučnom konaní vyplatenie celej náhrady mzdy brutto. Zároveň však súd nesmie opomenúť, že náhrada mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru priznaná ako hrubý príjem podlieha odvodovým povinnostiam zo strany zamestnávateľa (povinného), keďže patrí medzi príjmy, ktoré sa považujú za vymeriavací základ na sociálne poistenie, zdravotné poistenie a na platenie preddavku na daň z príjmov podľa osobitných všeobecne záväzných právnych predpisov. V prípade splnenia si odvodových povinností zamestnávateľa (povinného) voči zamestnancovi (oprávnenému) tak ide o splnenie časti vymáhaného nároku oprávnenému iným spôsobom (plnením príslušným orgánom). V zásade platí, že povinnou osobou, ktorá musí platiť za zamestnanca, je zamestnávateľ. Bolo by v rozpore so zákonom, keby povinný zaplatil oprávnenému celú sumu s tým, že by odvodové a daňové povinnosti prenechal na neho. Preto súd konštatuje, že postup povinného pri výplate náhrady mzdy bol správny, t. j. povinný správne postupoval, keď z exekučným titulom priznanej náhrady mzdy si splnil odvodové a daňové povinnosti a oprávnenej zaslal na účet náhradu mzdy netto. Keďže povinný plnil oprávnenej čistú mzdu spolu s priznanými úrokmi z omeškania a splnil aj zákonné zrážky, exekúcia je nedôvodná, pretože plnenie čistej mzdy s úrokmi je okolnosťou spôsobujúcou zánik vymáhaného nároku a plnenie zákonných zrážok príslušným orgánom je inou skutočnosťou brániacou vymáhatel'nosti exekučného titulu.

36. S poukazom na vyššie uvedené a v súlade s citovanou právnou úpravou súd postupom podľa § 250 ods. 2 CSP zmenil I. výrok uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59Ek/917/2020 zo dňa 12.02.2021 tak, že exekúciu zastavuje v celom rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. a) a písm. d) Exekučného poriadku. Súčasne súd zrušil II. výrok uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59Ek/917/2020 zo dňa 12.02.2021 ako závislý výrok, nakoľko znenie uvedeného výroku po zmene rozhodnutia neobstojí. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník rozhodne o trovách exekúcie vrátane trov konania o sťažnosti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.